

mig at høre, at det her foreliggende Lovforslag, hvortil man netop for "Forsikringsafdelingens" Vedkommende med Rette har tilskrevet mig Faderskabet, bliver betegnet som værende bygget paa samme Princip som den nævnte tyste Lov. Nej, den "Ansvarlighed", som efter det ærede Medlem fra Ringebing (S. C. Christensens) Forslag lægges paa Arbejdsgiverne, er just den selv samme, som det ærede Medlem selv tager Ordet om; der er slet ikke nogen Forskel. Men han siger: De skulle ikke saadan betale Præmien hver for sig, men vi ligne Udgiften paa Hartkornet, paa Tonsdrægtigheden og — i Industrien — efter Arbejdslønnen. Den samme Ansvarlighed er der, det er der slet ikke nogen Tvivl om; men hvad denne Ansvarlighed koster, ønsker det ærede Medlem udredt paa kollektivt Maade i Stedet for paa individuel Maade. Derefter siger det ærede Medlem: Det er nyttigt at lægge Mærke til, hvorledes den norske Lov har truffet Forsigtighedsforskrifter; Statsforsikringsanstalten skal ifølge § 27 sørge for, at der saa vidt muligt ikke sker Ulykkestilfælde, derom er i § 27 givet Bestemmelser, som sætte den i Stand dertil. Dette bør vi lægge Mærke til, siger han, thi det er den eneste væsentlige Indvending, som er gjort, at der i det tidligere Forslag ikke findes lige Forskrifter. Dette vil med andre Ord sige, at der kunde komme flere Dødsfald og Ulykkestilfælde, end vi have for nærværende Tid, hvis vi havde faaet det ærede Medlems Lov. Ja, men det er jo netop det, vi have indvendt mod det ærede Medlems hele Ordning; dette som vi have paastaet, det er netop den Anke, vi rette mod hint Lovforslag fra 1891, at Loven vil bevirke, at Ulykkestilfældene vare blevne talrigere, medens vor Lov efter dens Bygning vil virke til, at der bliver færre Ulykkestilfælde. Smidlertid har det ærede Medlem aldrig taget Ordet for at foreslaa noget saadant, som at der skulde gøres noget for at forhindre Ulykkestilfælde, og jeg tror i øvrigt heller ikke, at det vilde have været af nogen Betydning, om det var bleven foresøgt, ej heller at det i Norge vil være af stor Betydning, netop fordi Forsikringsanstalten i Christiania er en Statsanstalt, som vil have meget vanskeligt ved i Virkeligheden at gøre noget saadant. Men Tanken er udmærket, uagtet den ikke er det ærede Medlems, den er kun adopteret af det ærede Medlem; nu er Betænkeligheden vaagnet, nu raader han dertil, men han har ikke raadet dertil før. — Jeg vil bringe i Erindring, at det var Industriens Arbejdere, som man i sin Tid vilde staffe en Forsikring og en Forsørgelse. Der-

for blev Kommissionen nedsat, men da den havde arbejdet i nogen Tid, syntes man, det var bedst, at man ogsaa fik Landbruget med. Dette, at man fik Landbruget med, synes nu næsten at skulle føre til, at man ikke kan faa en Ordning, som kan passe for Industrien. Derfor er jeg ligesom det det ærede Medlem for Præsto Amis 6te Valgtreds — jeg er virkelig paa det Punkt enig med ham — af den Mening, at hvis de Herrer Landmænd blot vilde ordne det for sig selv, kan der ikke være noget i Vejen derfor for Industriens Vedkommende; det føler jeg mig overbevist om. Men jeg tror alligevel, at den fletteste Maade at ordne en Ulykkesforsikring for Landbruget paa, er at udskrive, hvad den koster paa Hartkornet over hele Landet. Det tror jeg nok vil være den farligste og dyreste Maade at ordne den paa; det er derimod noget andet, hvis man vil bruge dette Beregningsgrundlag for afgænsede Territorier, det vil gøre en stor Forskel; men at gøre det en bloc ud over hele Landet vilde være en meget farlig Maade; dette skal jeg dog ikke her komme nærmere ind paa. Smidlertid har Industriens Arbejdere ikke faaet nogen Forsikring endnu, og det var dog det Kommissionen især arbejdede paa at tilvejebringe et Grundlag for. I Norge er man altsaa kommen videre. Derom sagde det ærede Medlem, at det i Norge var en ganske forskellig Ting fra, hvad her er foreslaaet, man havde vel lagt Ansvar paa Arbejdsgiverne, men de skulle ikke udrede det individuelt, efter som de ere forpligtede til at gøre det gennem en Statsanstalt. Jeg maa gentage, hvad jeg allerede har sagt to-tre Gange, at Forsikringspørgsmaalet jo i dette Forslag lades ganske aabent; jeg vil derfor ikke komme videre ind derpaa. Men naar det ærede Medlem med stor Batos citerer § 32 i den norske Lov og meget langsomt Ord for Ord udtaler, hvad der staar i den for at fastslaa Solidariteten, saa forhabser det mig i høj Grad. Der staar nemlig ikke andet i den, end hvad der staar i enhver Forsikringskontrakt, at naar vedkommende, der har tegnet Forsikringen, begaar en Forbrydelse o. lign. har han ikke nogen Forsikring. Det er det, der staar. Det skulde altsaa være Bevist for, at der slet ikke var nogen individuel Forsikringsteuing, at naar vedkommende Arbejdsgiver for Eksempel med Fortsæt slaar en Arbejder ihjel, saa skulde han give Erstatning efter andre Regler, fremdeles, at naar han gør sig skyldig i en saa grov Støbesløshed, at han efter almindelig Lovgivning i Norge kan drages til Ansvar for den fulde Skade, saa skal Arbejderen ikke lade sig nøje med